

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

HVAR 8 DAG

3:dje årg.

Den 23 Februari 1902

N:o 21

Återgiftvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Johan Henrik Antenor Nydqvist* (med 6 illustrationer). *Adolf Fredriks församlings nya folkskolehus* (med 1 illustration). *Baudelaire's grafmonument* (med 1 illustration). *Viggo Hörup* † (med 1 porträtt). *Från hufvudstadeus scener* (med 5 ill.). *Tvänne utnämningar* (med 3 porträtt). *F. d. statsministern Erik Gustaf Boström* (med 1 porträtt). *Kappkörning å spårkstötting* (med 2 illustrationer). *Skidsportens militära betydelse* (med 1 illustration). *Från traftäffingarne på Brunnsviken* (med 3 illustrationer). *Jean Raboul och hans historia*. Originalberättelse för HVAR 8 DAG af Erland Bratt. *Veckans porträttgalleri* (med 24 porträtt). HVAR 8 DAGS novellblad, II: *Den största kärleken*. Öfversättning för HVAR 8 DAG.

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1902.

Foto Maria Lundbäck, Uddevalla.

JOHAN HENRIK ANTENOR NYDQVIST.

JOHAN HENRIK ANTENOR NYDQVIST. EN SVENSK STORINDUSTRIENS MAN.

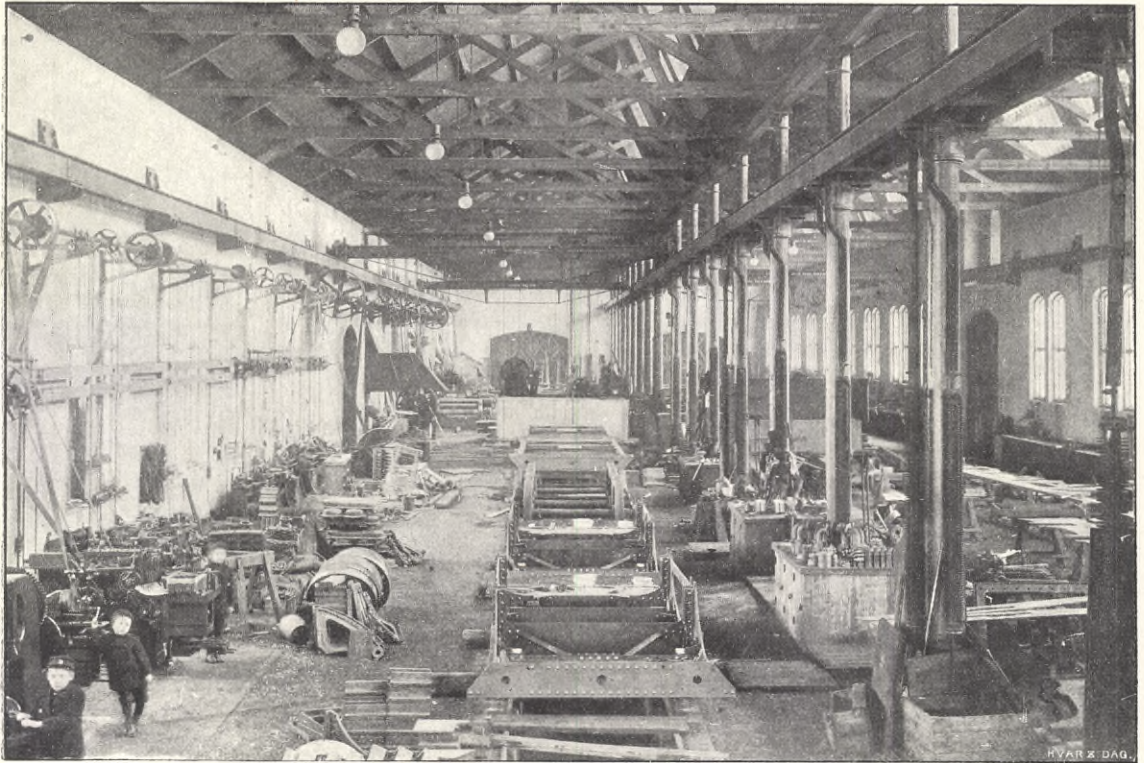
Vi meddela i dagens nummer bilden af en af grundläggarna och skaparen af Nydqvist & Holms verkstäder i Trollhättan, ingenjör Johan Henrik Antenor Nydqvist, som den 31 sistlidne januari ingick i sitt 86:te år. Han föddes i Stockholm nämnda dag 1817 och föräldrarna voro kirurgie magistern Herman Nydqvist, läkare i Botkyrka och Salems församlingar samt vid Tumba pappersbruk och Elisabeth Kristin Nordqvist.

Efter att hafva erhållit undervisning först i hemmet och sedan i en helpension i Fogelsta gård i grannsocknen Salem, sändes han till Stockholm. Här genomgick han Jakobs skola och därpå dåvarande Teknologiska Institutet, hvarifrån han erhöll afgångsbetyg hösten 1833. I hög grad arbetsam sträfvade han tidigt för att försörja sig själf samt erhöi i januari 1834 anställning vid ett under

Då Lidström hastigt borttrycktes under 1850 års kolerafarsot, öfvertogs firman och verkstaden af Nydqvist och Holm och, sedan den senare år 1871 utträdde ur firman, af Nydqvist ensam.

Från början delade Nydqvist och Lidström den tekniska ledningen af affären men vid den senares frånfalle öfvergick den helt och hållet och vid Holms utträdande skötseln af det hela på Nydqvist ensam. Under hans insiktsfulla ledning har verkstaden utvecklat sig till hvad den nu är och då sålunda hans verksamhet sammanfaller med verkstadens utveckling, torde den för bäst framställas genom en kortfattad beskrifning af den senare.

Som ofvan nämnts grundlades verkstaden 1847 och hade för ändamålet af Nya Trollhätte Kanalbolag på perpetuelt arrende upplåtits ett mindre

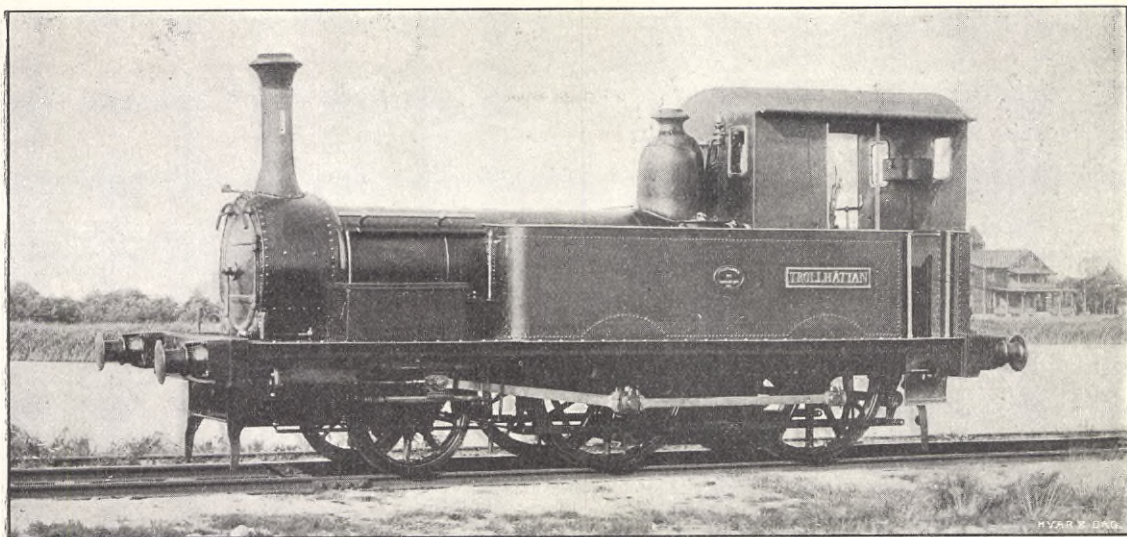
NYDQVIST & HOLMS VERKSTÄDER I TROLLHÄTTAN: Tender- och Ramverkstaden.

anläggning varande spinneri i Mölndal, hvilken befattning han bibehöll till våren 1836. Tillsammans med sin äldre broder, som på denna resa dog under första uppehållet i Chemnitz, begaf han sig då till utlandet och arbetade i åtskilliga verkstäder i Sachsen, Österrike, Schweiz och Elsass, hvarefter han, erbjuden verkställareplatsen vid Brevfvens bruk i Nerike, antog detta erbjudande och återvände till fäderneslandet. Vid Brevfvens bruk stannade han till våren 1847, då han tillsammans med en kamrat från Teknologiska Institutet, I. M. Lidström, och C. O. Holm, hvars bekantskap blifvit gjord under vistelsen i Mölndal, öfverenskom bildandet af en egen verkstad, som efter flere förslag förlades till Trollhättan och från en mycket ringa början småningom utvecklat sig till en af de största verkstäder i landet, i hvarje fall den största privata verkstad.

område på kanalens västra sida. Här uppfördes den första byggnaden, i hvilken inrymdes förutom de få maskiner, som funnos och delvis förfärdigats på platsen, gjuteri, smedja, plåtslageri m. m. samt ett mindre kontorsrum och boningsrum, där ägarne denna tid bodde.

Tillverkningen utgjorde hufvudsakligen gjutgods och maskineri för kvarnar, sågar, gruadrift o. d. samt turbiner.

Så småningom skedde den ena mindre utvidgningen efter den andra och tillverkningen af ofvan nämnda saker ökades ständigt, och så beställdes 1864 af Uddevalla—Vänerns—Herrljunga järnväg det första lokomotivet, som erhöi namnet »Trollhättan», och hvilket ända till järnvägens ombyggnad, som skedde för ett par år sedan, varit i tjänst. Vid ombyggnaden, då lokomotivet ej med

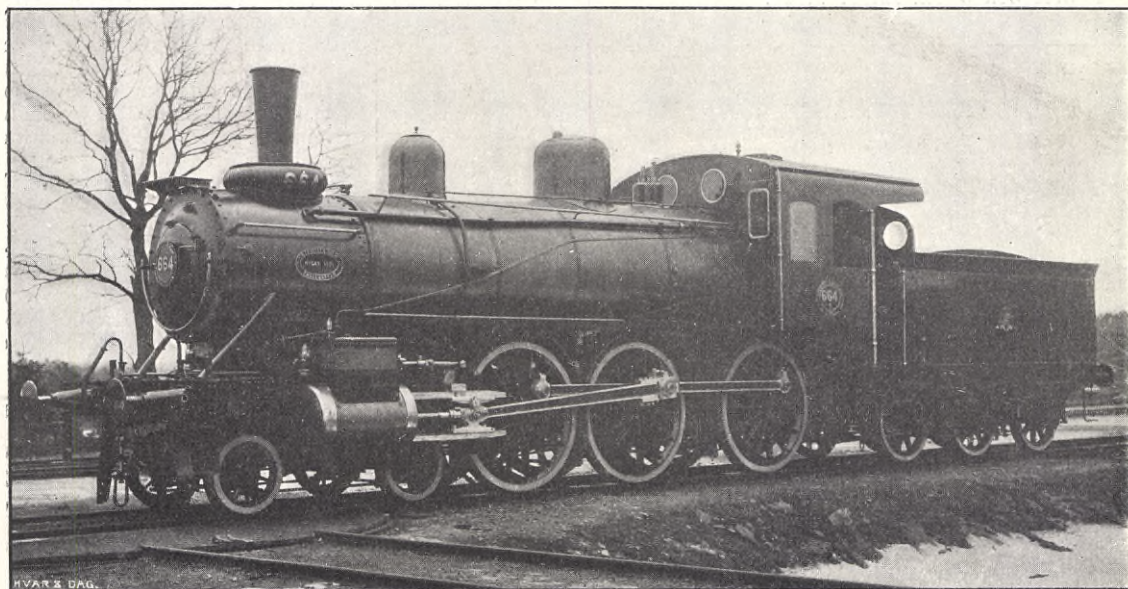

NYDQVIST & HOLMS FÖRSTA LOKOMOTIV: »Trollhättan», bygd 1864.

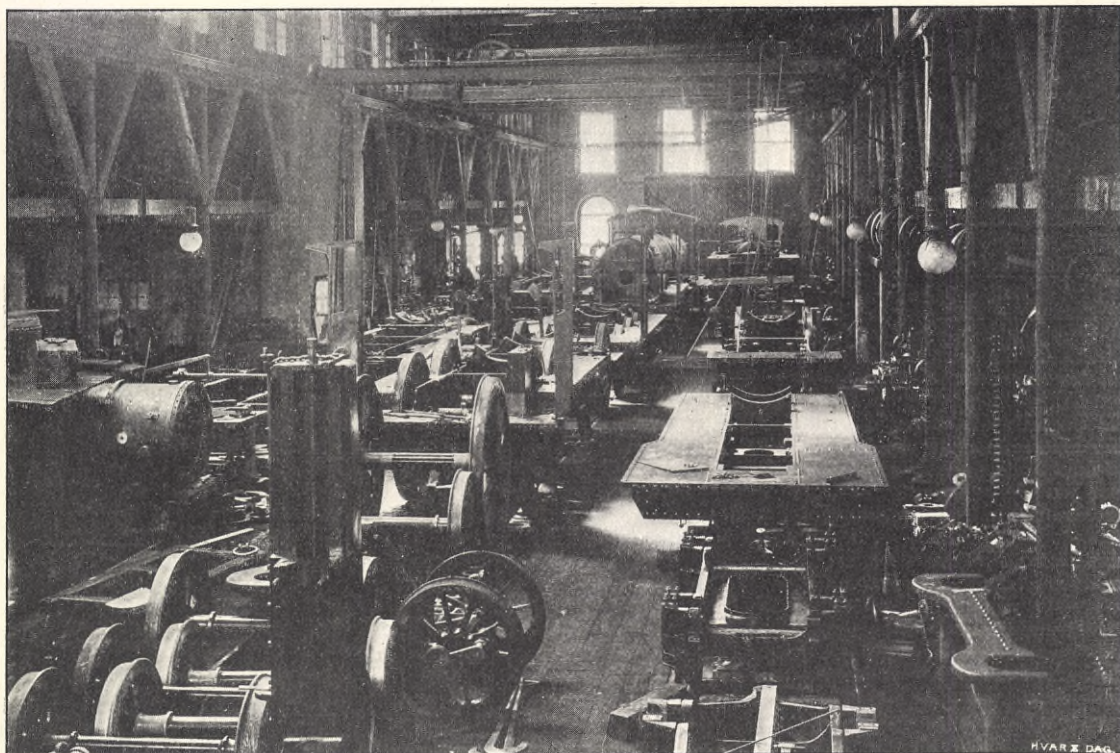
fördel kunde förändras till den större spårvidden, återköptes detsamma af verkstaden samt kommer såsom »det första» att uppevaras oförändradt som det togs ur trafiken. Under de närmaste åren tillverkades och levererades det ena lokomotivet efter det andra, så att då Nydqvist ensam öfvertog det hela, voro ett tjugutal utgångna från verkstaden. Nu först börjades dock lokomotivtillverkningen på allvar, den ena specialverkstaden uppväxte efter den andra, nya tomtområden inköptes och en ny afdelning förlades på kanalens östra sida, sedan tillgängliga området på den västra blifvit otillräckligt. Dessa utvidgningar kräde bättre kommunikationer, hvarför egen förbindelsebana med Bergs-

lagernas järnvägar anlades och blef fullbordad år 1893.

På så sätt har verkstaden ständigt utvecklats sig och tillverkningsvärdet vuxit. År 1880 levererades sålunda endast 9 st. lokomotiv under det att antalet växte år 1890 till 20 st. och förlidet år till *ett i veckan*, hvaraf de flesta af nu använda stora typer. Tillverkningsvärdet har naturligtvis ökat i samma mån och uppgick 1900 till c:a 3 000 000 kronor, hvilket tal för år 1901 ställer sig ännu högre. Antalet vid verkstaden anställda personer uppgår f. n. till c:a 1,100 man och tills nu levererade lokomotiv till 653 st. Af dessa hafva utom det större antalet, som levererats till svenska stats-

ETT AF NYDQVIST & HOLMS SENAST LEVERERADE LOKOMOTIV: Bär Statens Järnvägars n:r 664, verkstadens n:r 649.

NYDQVIST & HOLMS VERKSTÄDER I TROLLHÄTTAN: Lokomotivuppsättningsverkstaden.

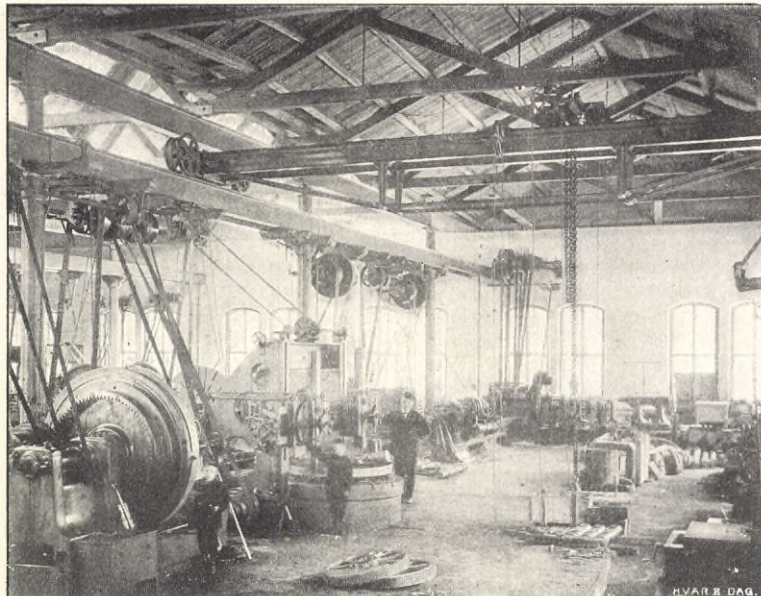
banorna och enskilda banor, äfven ett flertal lokomotiv leverets till norska, danska och finska statens järnvägar samt enskilda norska och danska järnvägar.

För att lämna jemn sysselsättning för alla arbetare ägnar sig verkstaden äfven åt andra tillverkningar än lokomotiv såsom ångmaskiner, kompressorer och blåsmaskiner m. m.

Vid verkstaden finnes eget vattenverk och stående brandvakt. Arbetarne vid verkstaden äro icke i ordets egentliga mening olycksförsäkrade, men i sådant fall lämnas arbetarne direkt från firman motvarande understöd resp. ersättning.

Vid sitt silfverbröllop år 1883 donerade ingenjör Nydqvist och hans maka som grundpåt för en pensionsfond för verkstadens arbetare ett belopp af 25 000 kr., hvilket genom lämnade andelar i rörelsen och räntor vid sista årsskiftet ökat till c:a 80,000 kr. och nu med ytterligare 10,000 kr. hvilka ingenjör Nydqvist skänkte till fonden på sin 85-årsdag.

På sin högtidsdag uppvaktades ingenjör Nydqvist af hela arbetsstyrkan med musik i spetsen och framfördes därvid af en af de äldre arbetarne deras lyckönskningar till de många lyckliga åren vid fortfarande hälsa och krafter, ty trots åldern ser man ingenjör Nydqvist fortfarande punktligt bege sig till och från verkstaden. Ingenjör Nydqvist bef år 1878 utnämrd til riddare af Vasaorden, 1886 af Nord-tjerneorden samt år 1891 till kommandör af Vasaorden.

NYDQVIST & HOLMS VERKSTÄDER I TROLLHÄTTAN: Hjulverkstaden.

ADOLF FREDRIKS FÖRSAMLINGS NYA FOLKSKOLEHUS.

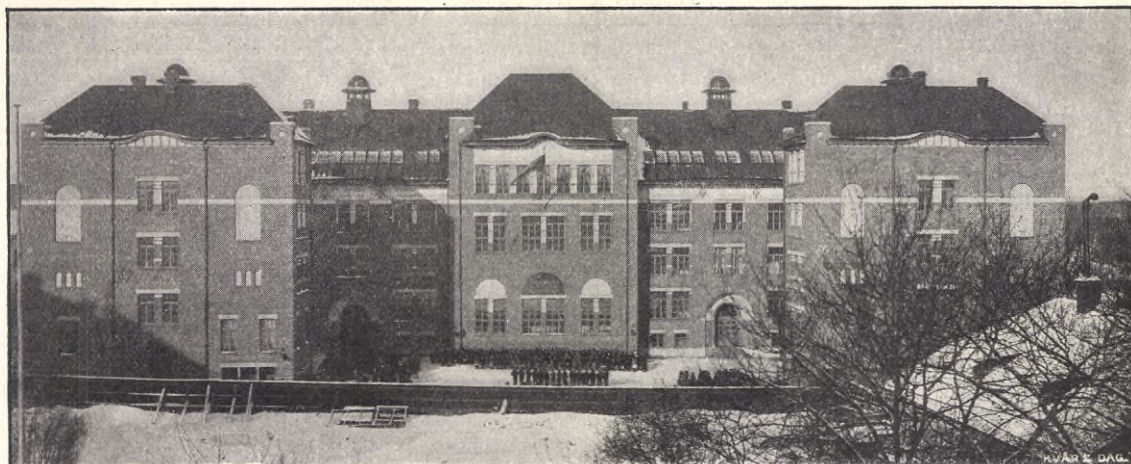
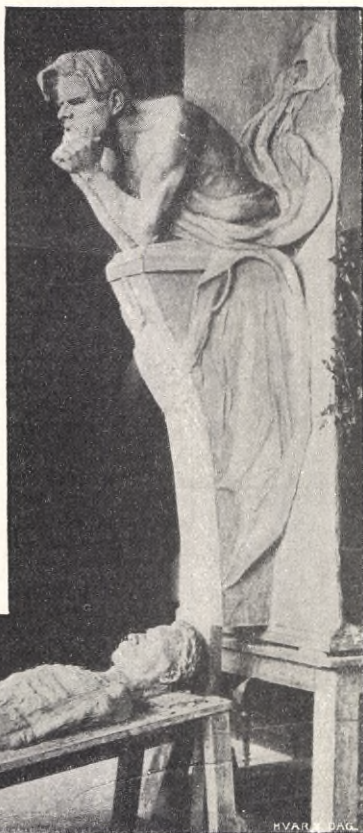

Foto. Julius Graps, Foto-affär & atelier, Sthlm.

ADOLF FREDRIKS FÖRSAMLINGS NYA FOLKSKOLEHUS invigdes den 17 dennes i konungens närvaro. Utrymmet för dagen medgifver ej införande af det intressanta och rika materiel i ord och bild, vi ha till förfogande. Återkomma nästa vecka.

BAUDELAIRES GRAFMONUMENT.

Ändtligen synes dekadensens olycklige diktare i Frankrike, den 1867 aflidne *Charles Baudelaire*, skola erhålla sitt monument, sedan man lyckats samla ihop de behöfliga pängarne. Man var redan förut så långt hunnen, och monumentet var bestämdt att få sin plats i Luxembourg, men när det kom till afgörande, visade det sig, att kassören försk ngrat pängarne. Nu skall monumentet få sin plats framför kyrkogårdsmuren i Montparnasse. Monumentet, en skapelse af José de Charmoys, blir, såsom bilden här visar, högst originellt. Det består af två delar: den ena en grafsten, på hvilken Baudelaires asketfigur ligger utsträckt; den andra en däröfver lutad karyatid i gestalten af en man med gåtfullt, frågande ansikte.

UTKAST: TILL
GRAF-
MONUMENT
ÖFVER
DIKTAREN
CHARLES
BAUDELAIRE
AF
JOSÉ DE
CHARMOYS.
Efter fotografi

VIGGO HÖRUP. †

Då gamle konung Christian i somras skiftade system, och Hörup inträdde i den nya vänsterministären, var detta så att säga mera »honoris causa», ty den outtröttlige gamle partikämpens kraft var då redan bruten... Hs verksamhet som en af danska demokratiens främste målsmän, som folketingsman, som journalist — redaktör för »Politiken» — som folktalare — agitator och nu slutligen som minister tör säkerligen vara alltför bekant för hvarje något politiskt intresserad i de skandinaviska länderna för att vidare behöfva omordas. Med sitt stora mål: Danmarks demokratisering för ögonen gick han sin väg fram, och klok, skarp, energisk, aldrig tröttnande, nådde han slutligen målet, om det ock förmenades honom att vara med, då det gällde att i praktiken utföra de idéer, hvilkas banérförare han varit under hela sitt kampupp-
yllda lif...

—r—r.

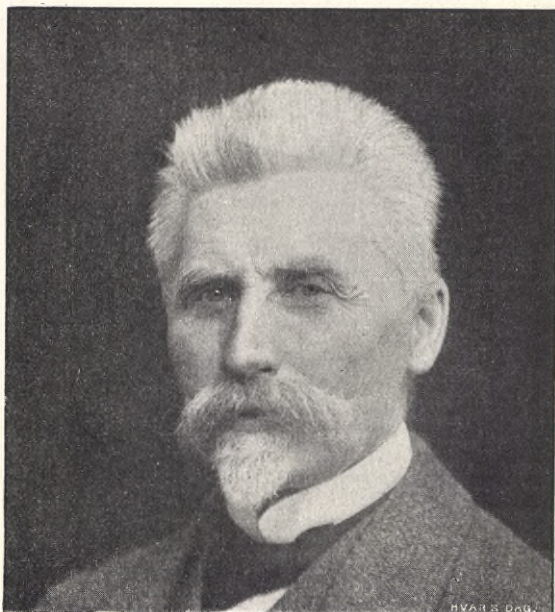

Foto Fredr. Rilse, Köpenhamn.

VIGGO HÖRUP.

FRÅN HUFVUDSTADENS SCENER.

Fotografier för HVAR 8 DAG.

Foto. Olauson, Stockholm.

FRU C. ÖSTBERG SOM NORMA.

I förra veckan hade både Svenska och Dramatiska teatern i Stockholm premiärer. Svenska teatern kom först och bjöd på två franska pjäser, af mycket olika natur. Den första hette »Gåtan» och förskref sig från den unge författaren Hervieux. »Gåtan» är en variation af den gamla speciellt franska historien »äktenskapsbrottet», och åskådarna hållas i en pinsam osäkerhet, om hvem af två fruor, gifta med hvar sin af två bröder, som gjort sig skyldig till otro. Stycket har, utom sin egenskap af utmärkt väl gjord kriminalroman, en särskild tendens, nämligen motsatsen till Dumas den yngres bekanta tes: »döda henne!» i fråga om hustrur. Hervieux låter sin resonnör, gent

D:R BRIESEMEISTER I NORMA.

Herr Svennberg. Herr de Wahl. Fru Håkanscn.
»GÅTAN», 2:RA AKTENS SLUTSCEN.

emot de båda blodtörstiga äkta männen, förklara: »förlåt henne!» Men i detta speciella fall tager hon lifvet af sig själf.

Stycket spelades jemt af fruarne Håkansson och Sandell, herrarne de Wahl, Eliasson, Svennberg m. fl., utan att spelet förededde något särskildt intressant.

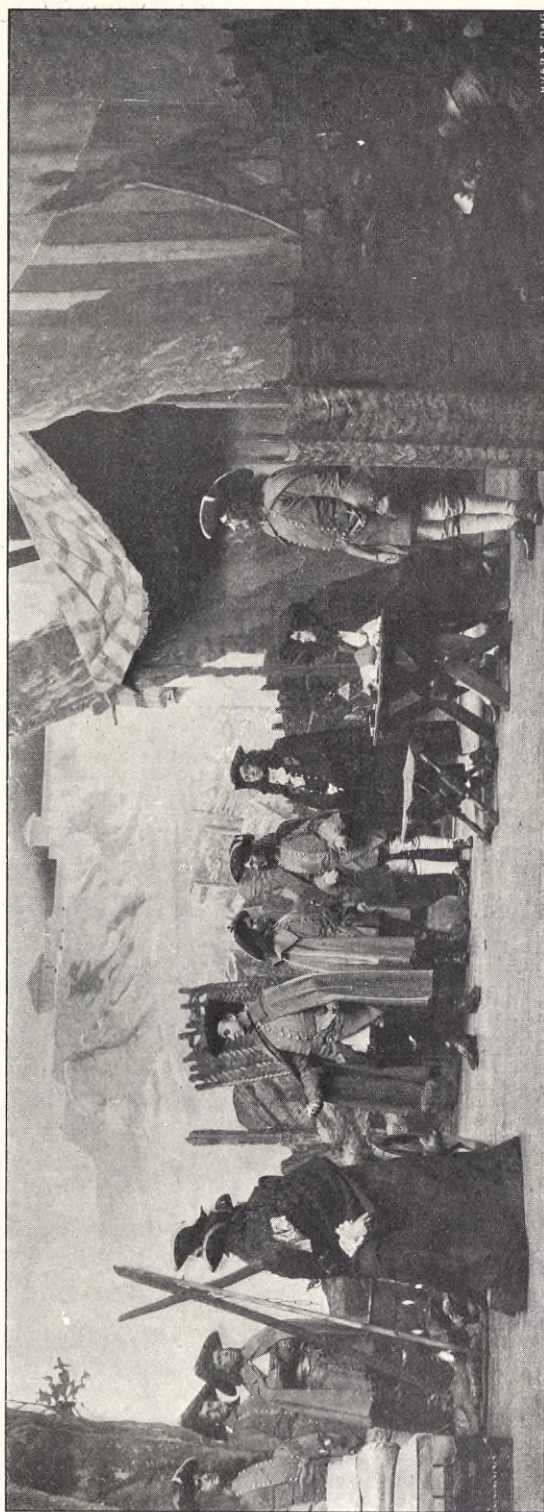
Efterpjesen »Reskofferten» af Triston Beward var en utstängd, icke vidare svensk fars.

Dramatiska teaterns nyhet, som gafs på torsdagen, var Strindbergs »Karl XII». Premiärpubliken visade sig, att börja med, något kylig, i det att den förvisso hade i god hägkomst Strindbergs senaste s. k. historiska pjäser. Det hela blef dock en succés om också icke af det öfverväldigande slaget. Hvad som i hög grad bidrog härtill var hr Palmes spel i titelrollen. Hr P. visade häri, att vill han sätta karaktär på en roll, kan han det också. Må han hädanefter alltid vilja det! Vi återkomma måhända i annat sammanhang till stycket.

HVAR 8 DAG.

Hamrin. Lauritz. Palmer (K. XII) Christensen. Stehn. Ekelund. Hultran. Kjellberg. Wettervik. Byström

HVAR 8 DAG.

Örtengren. Palme (K. XII). Aréhn. Wagner.

SCENER
UR
AUG. STRIND-
BERGS
»KARL XII»
Öfre bilden
ur
1:sta akten,
Nedre bilden
ur
4:de akten.

TVÄNNE UTNÄMNINGAR.
DEN NYE ÖFVERSTÅTHÅLLAREN. — MALMÖHUS LÄNS NYE HÖFDING.
Fotografier af Roikjer, Malmö.

FRU SIGRID DICKSON.

ÖFVERSTÅTHÅLLAREN ROBERT DICKSON.

En lifligt diskuterad utnämningsfråga fick sin lösning i konseljen den 14 dennes, då till öfverståthållare i Stockholm efter frih. Gustaf Tamm utnämndes landshöfdingen i Malmöhus län *Robert Dickson*, hvilken på sin förutvarande plats efterträddes af r. ryttmästaren, godsägaren *Gustaf Tornérhjelm*.

Den nye öfverståthållaren tillhör den särskildt i Göteborgs historia så berömda Dicksonska släkten. Född den 27 nov. 1843 i Göteborg och son af med. dr Charles Dickson och hans maka *Eva Amalia Ekström*, är han alltså sonson af den framstående Göteborgsgrosshandlaren och donatorn Robert Dickson. Efter att 1860 hafva aflagt studentexamen i Uppsala, slog han sig på juridiska studier, blef 1869 vice häradshöfding samt 1880 assessor i Skånska hofrätten. År 1883 utnämndes han till expeditionsschef i finansdepartementet samt därefter först till t. f. landshöfding i Örebro län och sedan till landshöfding i Jönköpings län. Ett par år senare valdes han till ledamot af Första kammaren och året därpå eller 1892 utnämndes han till landshöfding i Malmöhus län, hvilket sedan under 9 års tid varit det viktigaste fältet för hans verksamhet.

Åt länets ekonomiska frågor, särskildt åt industriens och samfärdselns utveckling, har han ägnat stor omsorg, och de främgångsrika sträfvanen, som gjorts på dessa områden, hafva alltid i honom haft ett värdefullt stöd. Hans folkliga och anspråkslösa uppträdande ha tillvunnit honom aktning och sympati hos alla, med hvilka han kommit i beröring, och skall förvisso länge bevara hans minne från glömska bland länets invånare.

För nödens lindrande och förbättrandet af livsvillkoren för samhällets sämst lottade har den forne Malmölandshöfdingen alltid haft en hjälpsam hand och ett villigt hjärta. Härutinnan har han haft ett kraftigt stöd i sin maka fru *Sigrid Dickson*, född Sparre till Rossvik. I snart sagt alla de basarer och andra företag med välgörande syftemål, som under de senare åren ägt rum i Malmö, har fru Dickson varit den ledande och drivande kraften, som ej sparat hvarken tid eller möda för den sak hon åtagit sig. Vi behöfva här endast erinra om den stora basaren i Malmö förliden höst till förmån för skrofulösa barn, för hvars lyckade anordningar och vackra resultat fru Dickson i första rummet bör ha äran.

Då den nyutnämnde öfverståthållaren och hans maka nu inom

kort lämna det samhälle, där de vunnit många vänner och allmän aktning, följas de af ett uppriktigt tack och de hjärtligaste lyckönskningar.

Den nyutnämnde landshöfdingen *Gustaf David Rudolf Tornérhjelm* bär ett namn, hvilket sedan länge har god klang i Skåne. Hans fader var den bekante öfverhofstallmästaren R. V. Tornérhjelm, efter hvilken han tog i arf icke blott det stora herredöset Vrams Gunnarstorp med underlydande egendomar i närheten af Helsingborg utan ock det klara hufvudet, den praktiska läggningen och det myndiga sättet. Äfven faderns af traktens befolkning än i dag högt beundrade representativa egenskaper synas ha gått i arf på sonen, äfven om de hos denne ej taga sig fullt så pompösa uttryck. Så vidt han hittills är känd, torde den nye landshöfdingen kunna sägas i sig förena de utmärkande egenskaperna för den skånske adelsmannen, som efter en militärisk uppfostran återvänder till fädernegården för att själf öfvertaga de mångahanda och kräfvande bestyr, skötseln af ett stort jordagods medför. Emellertid hafva hans krafter räckt till icke blott för detta utan äfven tillåtit honom att taga verksam del i flera af provinsens större industriella företag, hvarjämte han är en ombetrodd medlem af åtskilliga andra inrättningar på det ekonomiska samhällslifvets område.

Härigenom har han vunnit en praktisk insikt i speciellt det sydsvenska näringslifvets olika grenar, hvilken på hans nya plats bör kunna blifva särdeles fruktbarande och gagnelig för den ekonomiska utvecklingen i allmänhet inom den landsdel, till hvars höfding han blifvit satt. Och länets befolkning, som hyser tilltro till hans själfständiga, manliga karaktär, väntar med tillförsikt att i landshöfding Tornérhjelm finna en man, som icke blott noga känner de behof och önskingar, som göra sig gällande inom länet, utan som ock äger vilja och förmåga att låta hvarje lojalt kraf komma till sin rätt. Det är helt visst ej med små förväntningar han hälsas välkommen till sin residensstad, men vi hafva anledning tro, att de ej skola besvikas.

Landshöfding Tornérhjelm är född 1854 samt sedan 1880 gift med *Charlotte Sofia Ankercrona*, en dotter till öfverhofjägmästaren Victor Ankercrona och hans maka, född grefvinna Bielke.

MALMÖHUS LÄNS NYE LANDSHÖFDING
GUSTAF TORNÉRHJELM.

F. D. STATSMINISTERN ERIK GUSTAF BOSTRÖM.
 MED ANLEDNING AF SEXTIOÅRS DAGEN DEN 11 FEBRUARI.
 Fotografi speciellt tagen för HVAR 8 DAG af Julius Grape, Foto-affär & atelier, Stockholm.

HVAR 8 DAG.

Sextio år fyllde den 11 februari förra statsministern, nuvarande direktören i Landbruksakademien Erik Gustaf Boström. Det var den 12 september 1900, som hr Boström afgick från statsministertaburetten för att, som det sades, bereda sig en välbehöflig hvila i det enskilda livets lugn. Denna hvila har dock varit mycket ofullständig. Vid 1901 års riksdag uppträdde den forne excellensen på ett synnerligen energiskt sätt, och sedan han nyligen blifvit hr von Ehrenheims efterträdare som Landbruksakademiens direktör, torde hans tid vara fullt upptagen.

I dessa dagar, när med anledning af grufförhållandena uppe i höga Norden så mycken oro råder öfverallt i Sverige och man hoppas på ett kraftigt ingripande, att börja med från regeringens sida, har nog många tankar gått till hr Boström och många tysta önskningsformulerats, om att han just nu skulle vara den ledande mannen i konungens råd. Ty om den förra statsministern också i mångt och mycket var en kompromissernas man, så var han dock framför allt en praktisk man och en man som visste, hvad han ville. Och när det gällde något, som han ansåg vara oundgängligt, skiftade han icke lug, utan genomdref denna sin åsikt utan att fästa sig vid knorret från sina meningsfränder.

Man minnes, med hvilket jubel protektionisterna hälsade hr Boströms utnämning till statsminister den 10 juli 1891. Men redan kort tid därefter visade det sig, att hr Boström var en praktisk man, hvilken, i stället för att lyssna till doktrins bud, hade sitt öra öppet för livets lärdom. Vid 1892 års riksdag föreslog regeringen nämligen, då spannmålspriserna blif-

vit' onaturligt uppskrufvade till följd af det ryska utförselbudet, en suspension af spannmålstullarne, som riksdagen dock ändrade till en nedsättning af desamma.

Vi behöfva här icke erinra om, huru hr Boström i sin ministär intog den ene frihandlaren efter den andre, när han fann dem lämpliga till statsrådsmedlemmar, och huru han i den unionella frågan, oakadt alla påtryckningar, för hvilka han utsatts från den yttersta högern, och alla häftiga angrepp, likväl intagit en sansad och medlande hållning.

Det är måhända oriktigt att antaga, att hr Boströms afgång från statsministerposten berodde på, att han slutligen kände leda och afsmak vid alla mer eller mindre småsinta anlopp mot honom. Men om detta skulle varit en bidragande orsak till hans afgång, kan man lätt förstå och förklara hans sinnesstämning. Man kan också förstå, att han verkligen längtade efter en tids relativ hvila, om också krafterna icke sviktat i nämnvärd grad.

Vi ha redan i det föregående talat om det manliga draget i hr Boströms karaktär. Det tager sig ett uttryck i hans yttre uppträdande, och det har tagit sig uttryck i hans stora riksdagstal, där meningarne sannerligen icke varit «konstruerade». Och om hr Boström icke varit en man i ordets vackraste betydelse, så hade han sannolikt nöjt sig med allt fortfarande njuta af maktens sötna, ty trots allt satt han säkert å statsministertaburetten. Nu kände han kanske ett behof af frihet och drog sig tillbaka, stolt och manligt. Men ingen vet, hvad framtiden bär i sitt sköte.

O. R.

KAPPKÖRNING Å SPARKSTÖTTING.

Amatörfoto. H. Magnus, Gbg.

FRÖKEN GERTRUD MAGNUS.

Amatörfoto. F. Wejdling, Gbg.

KONSUL C. O. WIJK inkommer till målet.

Söndagen den 9 dennes var kappkörning å sparkstötting anordnad af Göteborgs idrottsförbund. Starten skedde från idrottsplatsen, med en startande hvar tionde minut. Färden gällde Jonsereds järnvägsstation och åter till staden med startplatsen som slutmål.

Af de 9 täflande använde konsul C. O. Wijk med «Lady G.», kortaste tid i det han körde den 32 kilometer långa vägen på 1 timme 19 min. och eröfrade sålunda första priset. Jemte detta samt 2:dra (herr Hedström, 1 t. 19 m. 10 sek.) och 3:dje (löjtn. Linton, 1 t. 20 m. 30 s.) priserna utdelades ett extrapris till den i täflingen deltagande unga damen, fröken Gertrud Magnus. Och det var en verklig liten sportbragd fröken M.

utförde och som sålunda belönades. Skrämd under vägen till Partilled (halfvägs till Jonsered) skenade hennes synnerligen lifliga häst, s ungade körmästarinnan af sparkstöttingen och fortsatte loppet. I nästan samma ögonblick uppträdde en rytare och denne ställde sin häst till disposition. Allt annat än decontenancerad af sitt lilla missöde, steg hon själf upp på ridhästen och lyckades efter en rask galopp hinna fatt sin oartige «pringare». En vanlig dödlig hade kanske snällt åkt hem direkt, men fröken M. fortsatte tappert till Jonsered och banan hem och inkom till målet med 2 minuter längre tid än närmaste man. Och med oss tycka nog alla att det extrapriset var ärligt förtjänt.

SKIDSPORTENS MILITÄRA BETYDELSE.

Foto. Ländahls fot.-aff., Sthlm.

MILITÄRA ÖFNINGAR I STOCKHOLM: Hvarje kavallerist låter sin häst draga 2 infanterister efter sig å skidor.

FRÅN TRAF-TÄFLINGARNE PÅ BRUNNSVIKEN

DEN 13 FEBRUARI 1902.

Fotografier för HVAR 8 DAG af A. Lindahls foto.-affär, Stockholm.

E huruväl traf-täflingarne icke nått den stora popularitet som kapplöpningar, äro dessa först-nämnda sporthög-tidligheter alltid föremål för stort intresse af verkligt sportintresse-rade. Här i landet ha vi icke lyckats

PRISDOMARETRIBUNEN: Särskildt märkes domaren, den framstående hippologen, greve C. G. Wrangel (längst till venster å fotografien).

FRÅN TRAF-TÄFLINGARNE PÅ BRUNNSVIKEN: Start.

skapa någon infödd trafvarras, utan importera förste pristagare från Ryssland och Amerika m. fl. land.

Täflingsdagen bjöd på ett härligt vinterväder och ansågos löpningarne mycket vackra.

FRÅN TRAF-TÄFLINGARNE PÅ BRUNNSVIKEN: Ett traflopp.

JEAN RABOUL OCH HANS HISTORA.

Originalberättelse för HVAR 8 DAG af *Erland Bratt*.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

»Men härvidlag uppreste sig sådana svårigheter, att — hur djärva än mina spekulationer voro — jag insåg, att de måste stranda. Ej emedan jag ej hade min frihet att komma och gå, eller emedan man skulle märka min frånvaro, men väl därför, att afstånden voro så enorma, och trakten i öfrigt så steril, att en ensam man saknade hvarje möjlighet, att nå bebodda områden. Jag älskade att ströfva omkring i bergen. Ensamheten syntes mig mindre ödslig än lifvet bland dessa människor. Jag vet ej, hvilken uppfattning, man hade om dessa vandringar, men jag tror ej man såg dem med oblidla ögon, utan hellre tydde dem så, att jag af iver för läran lefde för mig själf.

»Jag däremot älskade dessa vandringar, emedan det var min öfvertygelse, att de förr eller senare skulle yppa för mig någon möjlighet till flykt. Den som endast lefver på hoppet, hoppas oresonligt, och så var äfven fallet med mig. Jag visste, att intet kunde hända mig, dag från dag skulle trakten vara densamma, intet nytt kunde komma i min väg. Någon okänd fågel kunde sväfvä genom rymden, något främmande ljud nå mitt öra, men tillfället, hvar på jag väntat, det dröjde. Men hela världen kommer till den, som kan vänta, och jag kunde konsten.

»En afton, då jag aflägsnat mig längre än vanligt från bröderna, uppfångade jag ljudet af röster. Mitt hjärta bultade, som om det velat brista, och jag sporde mig ängsligt, om det var verklighet. Min hjärna arbetade feberartadt, tusen gissningar flögo genom hufvudet. Hvilka voro dessa människor?

»Efter allt var det mig likgiltigt. De kommo till mig med hoppet, och äfven om de hade varit blodtörstiga banditer, så hade jag hälsat dem med innerlig glädje. De voro emellertid tio utskickade män från mahatmernas öfverhufvud, och de hade att bringa ett budskap till chefen för den sekt, jag tillhörde. Jag utfrågade dem noga. De voro illa medtagna af färden och lastdjuren likaså.

»Då de märkte, att jag var behörigen inne i de tecken och ceremonier, som voro gängse, försvann en del af deras inbundenhet, och de berättade mig, att ändamålet med deras resa var att föra min chef till Ambala, en liten by i provinzen Punjab. Där skulle de äldste sammanträffa med anledning af högst sällsamma tilldragelser, som timat.

»I ett nu var min plan färdig.

»Jag erbjöd mig öfverbringa dokumentet, och de hade blott att afvakta chefens ankomst. De lyssnade ovilligt på mitt förslag, men dels var min likgiltighet så väl spelad, och dels öfverdref jag den återstående vägsträckans längd till den grad att de så småningom funno min idé acceptabel. Hinduerna äro framför allt lata, och det vare dessa förlåtet, om de ej genomskådade mina afsikter utan lockades af tanken att i allsköns ro få invänta den, som deras besök gällde. För att kunna uppträda med auktoritet, anhöll jag om den skrifvelse de hade att öfverbringa, och då man väl räckt mig den förseglade rullen, hälsade jag dem och försvann med långsamma, dröjande steg, liksom om jag på det hela taget vore ganska ointresserad.

»Men väl kommen utom synhåll, uthärdade ej mina nerver. Den själfbehärskning, som detta samtal kostat mig, den öfversvallande glädje, som jag måst omsätta i yttre liknöjdhet, allt hade mat-

tat mig, och jag förmådde ej längre hålla mig uppe, utan lade mig ned.

»Jag återvann dock snart mina krafter, och min första tanke var att öfvertyga mig om, hvad dokumentet innehöll. Det var en kort befallning om att »brodern» borde infinna sig i Ambala, men hvad som var af största betydelse, voro de hemliga order, det innehöll angående de ceremonier, som voro att iakttaga. Sälunda omtalades, att igenkännings-tecknet på hans rang, och det, som auktoriserade honom att medfölja den utsända beskickningen, vore framvisandet af den rubin, som prydde guden Shivas bild.

»Vi brukade samlas en gång om året kring denna helgedom, och mina europeiska ögon förmådde lika litet vänja sig vid denna gigantiska stod, som återgaf guden, inbegripen i en fruktansvärd strid mot ondskans och ofridens makter, under det att hans söner, lyckans och krigets söner, den förre med elefanthufvud, den senare, månghöfdad, mångarmad, låga vaksamma vid hans fötter, beskyddade af Rama, den store Vishnu's inkarnation — jag säger, att lika litet som jag fann mig tilltalad af denna groteska, missproportionerliga grupp, lika mycket kunde jag värdera och tjusas af den underbara ädelsten, som prydde Shivas hjälm. Det var denna rubin, som afsågs, och hvilken jag måste förskaffa mig, men jämväl äfven den dräkt, som enligt statuterna tillkom hvarje sekts öfverhufvud. Jag gömde skriften innanför min klädnad och återvände hem, kallblodig och fast besluten att till hvarje pris realisera min plan.

»Jag lämnar åt er själf att afgöra, hur min natt förflöt, hvilken blandning af ängslan och hopp, som dref sömnen från mina ögon och blodet i en vild, feberartad fart genom ådrorna. De grå stenhällarne syntes mig mera afskyvärda än någonsin, vinden, som strök tisslande och ljum öfver mitt hufvud, lät som en varning, men himlen, som hvälfde sig däruppe, stjärnbestrodd och outgrundlig, förde min tanke mot den frihet, som vinkade långt borta, där horisonten dök ned i natt och skymning.

»Morgonen kom, mitt beslut var fattadt, min plan granskad i hvar detalj:

»Jag uppsökte Chapra, så var chefens namn, och anhöll om ett samtal. Mitt förstörda utseende underlättade saken, och fastän jag tyckte, att hans mörka ögon trängde in i hvart skrymsle af min själ, blef han dock vilseledd. Framför guden Shivas bild ville jag lätta mitt inre, i hans heliga rum skulle mina tårar falla.

»Han förde mig dit. De tunga portarne öppnades, och vi närmade oss tysta den förskräckliga stoden, som nu i den kalla dagsbelysningen, genom skuggspel och sin grå färg och kanske äfven i följd af min upprörda sinnesstämning, antog ett utseende, som om lifvet pulserat i dess stenkropp och jagat hotet upp i Shivas jätteögon.

Chapra gick framför mig. Jag kände, hur örmen, mitt vapen, ringlade sig ljum vid min barm och jag grep efter den. Ännu några steg och Chapra vände sig spörjande om. Det var det hemskaste ögonblick i mitt lif, ty min gärning skulle blifva fruktansvärd. Jag darrade i alla leder, och en börda som af klippblock tyngde mitt bröst. Jag föll på knä. Han lutade sig öfver mig. Det måste ske! ringde i mina öron. Jag återkallade i minnet

dessa långa år af lidande; jag ville söka styrka i det berättigande, som låg i min handling, men jag kände att krafterna flydde mig.

»Men det måste ske! måste!! måste!! Och jag gjorde det!

»Grep den gamle mannen i strupen och med krafter, som återkommo, tryckte jag honom mot golvet. Intet ljud undslapp honom, men det ryckte konvulsiviskt i den magra, tärda kroppen, och hans ögon sände mig en blick. Ack, herre Gud, hvilken blick!»

Doktor Raboul gjorde ett uppehåll.

Han torkade sin fuktiga panna med en näsduk, och under en lång stund satt han stilla, med hufvudet sänkt mellan händerna, och lika uppskakad som han, lyssnade jag till hans tunga, flåsande andedräkt.

Han började ånyo med svag röst:

»Ormen fullbordade mitt död. Jag lät den hugga sig fast vid hans kind, och på samma sätt, som ni såg hinduen förlamas vid hans bett, skedde det med Chapra.

»Hvad återstår att tillägga? Jag bröt loss stenen, tog den gamles kläder, min orm, stängde dörren och flydde. Samma dags afton nådde jag de utskickade, som utan misstankar, sedan jag i någon mån förändrat mitt yttre, togo mig för den helige brahminen. Jag manade till skyndsamt uppbrott, i ständigt fruktan att blifva förföljd. Dagg och natt färdades vi, och först när vi på adertonde dygnet framkommo till Saharanpur, tillät jag en längre hvil, hvaraf mina män med begärlighet njöto. Svårigheten att nu försvinna var mindre och under uppgift att besöka stadens sjuka, lämnade jag mina följeslagare samt nådde sent omsider fram till Dehli.

»Friheten var återvunnen! —

»Detta är min historia, monsieur Marmont, befriad från alla oväsentliga detaljer. Sedan snart ett år tillbaka har jag drifvit läkareverksamhet i Paris, och i hvad mån mina kunskaper gagnat den lidande mänskligheten, därom må sjukhusens annaler lämna upplysning. Det är nu min afsikt att sluta upp, och orsakerna därtill skall ni lättare förstå, om ni vill göra mig den tjänsten stanna ännu en stund.»

Han såg på sin klocka och sade sedan klanglöst:

»Om tjugo minuter börjar seansen.»

Hvad inneburo dessa ord, hvilka makter skulle sättas i rörelse? Doktorn hade rest sig och börjat vandra af och an. Jag hade velat fråga, efter att ha lyssnat till hans historia. Mycket däri föreföll mig underligt, och hans korta skildring om vistelsen bland de hemlighetsfulla indierna väckte till lif min hela nyfikenhet, samtidigt som dock en känsla af respekt smög sig öfver mig.

Hvilken lärdom måste han ej besitta, hvilken makt kunde han ej utöfva?

Jag började förstärka hvarifrån hans oro härflöt, men liksom man har svårt att medge, det ens favoriter kunna öfverglänsas, vill jag ej anse det tänkbart, att hans fiender skulle blifva honom öfvermåktiga.

Men Indien var det okända, mystiska landet, och jag tänkte mig det aldrig annat än som tillhåll för brunhyade fanatiker, lömska, skarpa dolkar och giftiga, ringlande ormar. Säkert var doktorn i fara!

Och om tjugo minuter skulle seansen börja.

Hvilken?

Jag hvarerade ej längre däröfver, ty mina blickar kommo att fästa sig vid doktor Raboul, och hvad mina ögon sågo, det kan aldrig orden återge.

Han stod vid sitt skrifbord och hans ansikte, eller uttrycket däri, var mera fasansfullt än dödens skräck, och dock var det ej detta, som snörde hop min strupe eller dref blodet mot hjärtat, så dess bulande tycktes mig hörbart. Nej!

Hans läppar rörde sig, men intet ljud gick öfver dem. De öppnade och slöto sig som för att framsläppa orden, men tysta som tankar prässades de fram. Det var, som om de riktats till en annan värld och ilat klanglösa genom rymden, men det var äfven, som om tankarne ej kunnat lämna hans hjärna, innan de formats af stumma, darrande läppar till de ord, hvaraf de bestodo. Jag skulle kunna tänka mig, att för den Allsmåktige våra inre strider te sig på det viset, men jag var ingen Gud, och greps af förfäran.

Men måttet var ännu ej rågdadt!

Doktor Raboul stod där flämtande, blek, förstörd. Håret klubbade fast vid pannan och tinningar, och svettpärlorna glänste. Han gestikulerade fortfarande, men mindre ifrigt, och jag såg honom plötsligt falla på knä. Ur hans ögon lyste nu den innerligaste bön, en bön, skulle jag tro, om förbarmande, om nåd och förskoning.

Han rätade på sig — och lika klart, som mina ögon se himmelens sol, såg jag än en gång denne allvarlige, mörke främling, hvilken uppenbarat sig för mig, vid det tillfälle, doktorn hypnotiserat mig. Han stod med korslagda armar, lika orörlig som outgrundlig, lika förebrående som hotfull. Han förde så sin långa, seniga hand mot kinden, där fyra svarta punkter voro att upptäcka, och hans blick öfverfor doktorn, som hemskare än någonsin fallit tillbaka i stolen med ormskrinet tätt tryckt intill bröstet.

Han gick några steg framåt, tysta högtidliga steg, innan han stannade, och med utsträckt arm pekade i en viss riktning. Doktor Raboul sjönk djupare tillsammans, och en rysning genomlade hans kropp, men strax därpå sprang han upp och i nästa sekund låg främlingen på golvet, och en mordlysten, febril hand famlade efter hans strupe, fann den och smög sig fast som om där funnits tusen lif att taga. Ormen högg sitt tag i den gamles kind, men hur är det?

Jag stryker mig öfver pannan, och fasan i mina ögon fördubblas, när jag ser ormen ringla sig mot doktorn. Den biter sig in just i kinden, växer, blir ett vidunder, sveper sig kring hela hans kropp och kväfver honom, genom styrkan af sitt grepp. Ögonen hota att tränga ur sina hål, blodet sipprar fram genom huden, och en suck, som ett afsked till lifvet, går från doktors läppar.

Jag vill ropa, springer fram...

Allt i rummet dansar — och jag föll sanslös framstupa...

När jag återkom till medvetandet, stod doktor Raboul, lutad öfver mig. Jag blickade mig omkring. Allt var i sitt vanliga skick.

»Har jag drömt, doktor?» sporde jag.

»Ni är ännu för svag för att tala och förstå», svarade han, »hvila er en stund, innan vi begynna».

Han gaf mig något att dricka, och jag insomnade. Det var morgon, då jag vaknade, och doktorn satt tyst vid sitt skrifbord. Kanske han syntes något blek, men af de spår, som föregående kvälls tilldragelser borde ha lämnat, märktes intet. Jag tror, att han afvaktat mitt uppvaknande, ty när han såg mina vidöppna ögon, sade han:

»Det är på tiden att ni kommer er. Jag har varit i arbete sedan klockan 7, och hon är nu inemot 10.»

(Forts.)

VECKANS: PORTRÄTT:

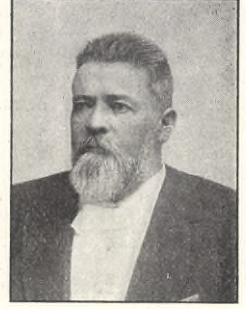
R. M. E. C. BJÖRNSTJERNA.

75 år fyllde den 10 febr. generalmajoren i generalitetets reserv, f. d. chefen för VI armefördelningen *Roger Magnus Eugène Curt Björnstjerna*. Den framstående militären uppvaktades på födelsedagen af många vänner och bekanta.

WILHELMINA och B. NILSSON.

Diamantbröllop firades tisdagen den 11 dennes i Malmö af förre handlanden *Bengt Nilsson*, stadens äldste manlige invånare, och hans maka *Georgina Wilhelmina*, född *Sterenius*. Det äldriga paret — Herr N. blir 93 år nästa april och Fru N. 81 år den 13 dennes — befinner sig, trots denna framskridna ålder, vid ganska god vigör. De båda gamla voro, på högtidsdagen föremål för mycken hyllning från släkt och vänner.

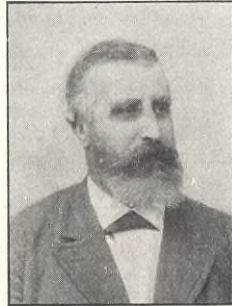
R. H. KARSTEN.

65 år fyllde den 2 dennes Rådsmannen *R. W. O. Richard Hugo Karsten* i Umeå. K. är äfven sedan 1894 verkställande direktör i Vesterbottens läns sparbank.

Å. W. THOTT.

Den 5 febr. fyllde öfversten i armén, t. f. chefen vid kongl. Smålands Husar Regemente *R. S. O. Frih. Åke Waldemar Thott* 60 år, och uppvaktades på födelsedagen.

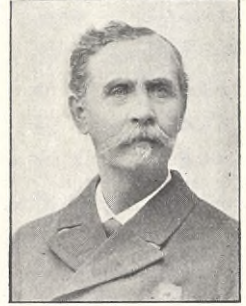
M. FRÄNCKEL.

60 år fyllde den 15 febr. grosshandlanden i Göteborg *Michel Fränckel*. Firad af släkt och närmaste vänner röntes F. jemväl många bevis å sympati och aktning från den stora kretsen af affärsförbindelser.

R. R. A. LEHMAN.

60 år fyllde den 7 febr. innehafvaren af apoteket *Ugglan* i Stockholm. Apotekaren *R. R. A. Lehman*, hvilken på födelsedagen hyllades af vänner och bekanta.

C. FERNSTRÖM.

60 år fyllde den 4 febr. stationsinspektoren i Klippan *C. Fernström* och uppvaktades i anledning häraf af såväl kontorspersonalen som stationskarlarna, hvilka till hr F. öfverlämnade en minnesgåfva. Herr F. har varit jernvägsman öfver 40 år och innehar patriotiska sällskapets guldmedalj.

V. HOLTER.

Öfverläraren vid Tekniska skolan i Stockholm, *Victor Holter*, fyllde den 5 februari 52 år. H. är äfven styrelsemedlem i en hel del industriella företag, samt innehar flera kommunala uppdrag och åtnjuter vidsträckt sympati.

H. HILDER.

50 år fyllde den 5 febr. kontraktsprosten, kyrkoherde *Hans Hilder* i Ronneby, och fick, med anledning af dagens betydelse, mot taga många bevis på aktning och tillgifvenhet.

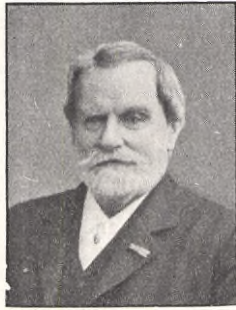
J. G. RUNDQVIST.

Till kassören *Johan Gustaf Rundqvist* och inspektoren *Per Nordström* hvilka i 45 år varit tjänstemän hos Sandviks Ångsågs A.-B. och Umeå fflottningsförening, öfverlämnades den 8 dennes sällskapet *Pro Patria* stora guldmedaljer och diplom af Landshöfding *Cederberg*. Samtidigt framhöll Landshöfdingen att de hederstecken han nu hade nöjet utdela lämnades till män, som genom mångårigt, pliktroget arbete af sina chefer förvärfvat sig tacksamt erkännande.

P. NORDSTRÖM.

GALLERI

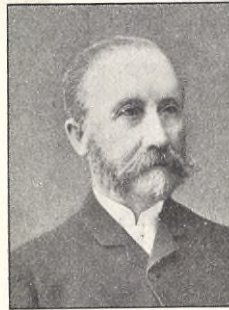
A. L. REUTERSKIÖLD. †

Den 10 febr. afled i Stockholm f. d. öfverstelöjtnanten vid Göta Artilleriregemente R. S:t O. O. Axel *Lennart Reuterskiöld*, i sitt 85:te lefnadsår. Utom maka och barn, sörjes han af en stor vänkrets.

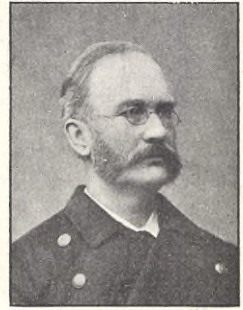
P. E. HOLMGREN. †

Den 7 febr. afled i Engelholm rådmannen och stadsfogden *Petter Emanuel Holmgren*, 78 år gammal. Plikttrogen, redbar och duglig efterlämnar han ett i allo aktadt namn och minne.

P. M. FAGERSTRÖM. †

Den 31 jan. afled i Linköping f. d. stadsfogden därstädes *Per Malcolm Fagerström* i en ålder af 73 år. F., som äfven varit omtalad för Linköpings Folkbank, Göteborgs köpmannaförening, Borås Handelsförening m. fl. sörjes förutom närmaste af en stor vänkrets.

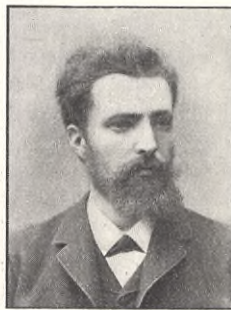
A. F. WALLGREN. †

F. d. baningenjören R. W. O. *Adolf Fredrik Wallgren* afled i Göteborg den 3 febr. i en ålder af 68 år. Sedan 1869 tjänstgjorde han vid bandir-exp. i Göteborg tills han 1894 tog afsked.

S. J. NILSSON. †

I Göteborg afled i förra veckan läroverksadjunkten fl. dr. *Sven Johan Nilsson* i. 1844. N., som innehaft sin befattning sedan 1875 var skicklig botanist och synnerligen om yckt som lärare, och skall lefva i så väl äldre som nuvarande levers minne.

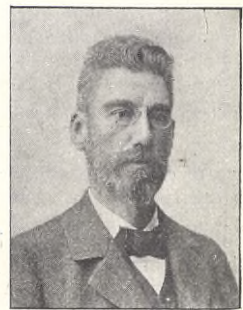
ERIC ASKER. †

Ingenjören vid Katrinefors aktiefabrics pappersfabrik, *Eric Asker*, afled den 8 ds i en ålder af 58 år. Den bortgångne, en synnerligen duglig man i sitt fack, har såväl i Sverige som Norge under flere år varit anställd vid olika pappersbruk.

CH. A. STENSTRÖM. †

Den 29 jan. afled i Visby en af stadens äldre borgare, garfverifabrikören *Christian Amanous Stenström* f. 1832. S., som sedan 1860 bedrivit en betydande rörelse, drog sig 1891 tillbaka från affärerna. Den gamle hedersmannen sörjes i vida kretsar.

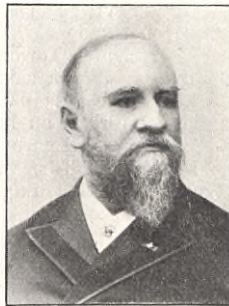
A. E. LANNERSTJERNA. †

Provinsiälläkaren i Sigtuna, Doktor *Adolf Ehrenfried Lannerstjerna*, afled den 29 jan. L., som var född 1841, var hufvudman för adliga ätten Lannerstjerna.

C. L. LUNDSTRÖM. †

Den 29 jan. afled i Stockholm f. d. konsuln *Carl Laurentz Lundström*, f. 1842. L., var på 70:talet disponent för Rosenlunds aktiefabrics i Göteborg och blef 1881 svensk v. konsul i Tammefors. Han var sedan några år bosatt i Stockholm och sörjes den praktige mannen närmast af maka och barn.

J. A. NYRÉN. †

Den 30 jan. afled å Djurholm f. fabriksdirektören och direktören *Joh. Aug. Nyren* f. 1837. N. hade en tid i Stockholm en med framgång bedrivnen klipp-pikfabrick, var därefter verks. dir. i Tivoli-bolaget å Djurgården och en tid styrelseledamot i Separator. Den omtyckte mannen sörjes närmast af barn.

E. R. SKOGSBERG. †

Den 28 jan. afled i Stockholm i en ålder af 55 år tandläkaren *Erik Rudolf Skogsberg*, en af hufvudstadens mest kända män inom sitt fack. Den skicklige, ansedde och sympatiska mannen sörjes utom af sina närmaste — af hvilka två söner valt faderns yrke — i vida kretsar.

J. L. OHLSSON. †

Stationsinspektoren vid Norra Järnvägsstationen i Stockholm *Johan Ludvig Ohlsson* afled den 28 jan. 59 år gammal. O., som vid 17 års ålder blef ordinarie järnvägs-tjänsteman, erhöft 1900 sin nuvarande befattning, som han skötte med stort nit. Han sörjes närmast af maka och barn.

HVAR 8 DAGS NOVELLBLAD. II.

DEN STÖRSTA KÄRLEKEN. Novell af *David H. Talmadge*. Översättning för HVAR 8 DAG.

Mullen var rödhårig och hans ögon voro blyt-rande svarta, Tormans hår var brunt och hans ögon blåa. Häraf må den ärade läsaren själf sluta sig till deras karaktär för öfrigt.

De möttes en dag på byns hufvudgata, och Torman, med ett hänleende på läpparne, sade Mullen rent ut att han var en föraktlig varelse, emedan han vågat visa sig uppmärksam mot en viss flicka med bruna ögon och bruna lockar.

Mullen svarade ej ett ord, ehuru hans krage hotade kväfva honom. Hans ögon talade ett desto vältaligare språk, då han helt hastigt gjorde helt om, lämnande Torman ensam med sina häftiga utfall.

»Tjufstryk!» mumlade Torman.

Men Mullen fortsatte stilltätigande sin väg. Han kände en oemotståndlig klåda i fingrarna efter att fatta Torman i strupen, men han behärskade sig. Slutligen kom han till en liten hvit koja, öfvervuxen med gröna vinrankor.

En ung flicka mötte honom och hälsade honom välkommen då han inträdde. »Arbetar du ej i dag», frågade hon honom.

»Nej», svarade han, »det är hett».

Hon kastade en orolig blick på honom. »Mår du icke bra?» frågade hon.

»Jo», svarade han, »men jag är nästan halfgalen af förrargelse». Och så berättade han henne hvad som händt.

Flickan lysnade förundrad. »Jag kan ej förstå det där», sade hon, »förklara dig närmare, jag trodde ni voro de bästa vänner i världen. Räddade han icke dig från att drunkna?»

Mullen sänkte hufvudet.

»Satt han icke vid din sida natt och dag, då du hade feber?»

»Jag kan ej förklara det», svarade han. »Jag kan endast säga, att jag älskar dig och att han älskar dig. Du kan ej blifva hustru åt oss båda.»

»Hvem har sagt, att jag skulle bli hustru åt någon af er?» Hon skakade sitt vackra hufvud och betraktade honom skälmskt.

Mullen tog ett steg baklänges. »Vi — jag endast hoppades . . .» sade han efter ett ögonblicks paus.

»Ni äro ett par dumma pojkar, båda. Gå och gör upp tvisten er emellan i godo.» Jag vill ej veta af någon duell för min skull.»

Men då Mullen aflägsnat sig tog hon upp en ros han tappat och tryckte den till sina läppar.

Följande dag var luften svalare och Mullen återtog sitt arbete. Han var byggnadssnickare och Torman målare, och båda hade ungefär lika stora inkomster. Man hade liknat dem vid David och Jonatan, så trogen hade deras vänskap hittills varit. De voro oskiljaktiga tills denna kärlek kom emellan och hotade grusa det goda förhållandet. Samma orsak har vållat mångt kejsardömes fall.

De arbetade båda på samma nybyggnad, och då Mullen gick upp för trappuppgången till andra våningen fick hatets demon makt med honom.

Där i andra ändan af den halffärdiga korridoren fick han se Torman, svsselsatt met att måla. Ådorna på hans panna svällde, och han skar tänderna af vrede.

Den kvällen smög han sig till den lilla hvita

kojan utan att gå in. Han ställde sig i trädens skugga och lyssnade till hur man skämtade och pratade där innanför i trädgården. Han fick äfven höra sitt namn nämnas, hvilket ej bidrog att lugna honom.

Nästa morgon gick han till sitt arbete med dystert ansikte. Han mötte Torman utan att besvara hans hälsning. Ett triumferande leende hvilade öfver Tormans anlete.

Ljudet af hans sång trängde till Mullens öron, där han gick och arbetade i våningen inunder. Tiden gick och det led mot middagen. Han visste på minuten när Torman skulle lägga bort sin pensel och gå ut till middag. Han smög sig fram till trappan, och under det han försiktigt såg sig omkring, höjde han hammaren, och med några kraftiga slag lösslet han ett par plankor från bjälklaget.

Han lyssnade en minut — en lång, pinsam minut. Så hörde han Tormans fotsteg i korridoren ofvanför. Nu gick denne ned för trapporna. Mullen darrade. Hans anletsdrag fingo i hast ett annat uttryck; ett utrop, ej olikt ett stönande, kom öfver hans läppar. Han sprang fram mot trappan. Han nådde trappans första steg just som Torman satte sin fot på de lösa golfbräderna.

»Vänta, Tom — för Guds skull, vänta!» ropade han.

Men det var för sent. Golfvet gaf vika under Tormans fot och han störtade hufvudstupa ned. Det var omöjligt för Mullen att hindra hans fall, han kunde endast sträcka ut armarna mot honom, och omfamnande hvarandra störtade de båda ned bland bjälkar och sten i källarvåningen.

En stund lågo de där båda bedöfvade och halft ihjälskrämda. Torman blödde ur ett styggt sår i hufvudet, och Mullens arm var vrickad ur led på ett oroväckande sätt. Ingen af dem var fullkomligt medvetlös.

Torman kvicknade först vid. »Bill», sade han, »du räddade mitt lif.»

»Nej», svarade Mullen matt, »jag hade lösgjort bräderna med flit.»

Torman var alltiför förvånad att kunna säga någonting. »Nu ljuger du», sade han till sist och torkade blodet ur ögonen och munnen.

Efter en stunds vänskapligt gnabb lyckades Torman krafla sig upp och sökte hjälpa Mullen att resa sig.

»Innan vi gå, så få vi försöka spika fast bräderna igen», sade Mullen.

Det lyckades Torman att släpa sig upp och göra det, hvarpå de så sakta begäfvö sig hemåt. Snart fick hela byn reda på olyckshändelsen, ehuru sammanhanget förblef en hemlighet.

Två dagar senare möttes de, Mullen med sin arm i band och Torman med ett väldigt bandage om hufvudet. Den hälsning de nu växlade var varm som augustisolens strålar.

Som de stodo där fingo de se en flicka nalkas. Tyst betraktade de henne då hon tog af åt annat håll.

»Hon är din, Tom», sade Mullen.

»Nej, hon är din», sade Torman, och de voro nära därän bli ovänner igen. Men denna gången upplöste sig gnabbet i en skallande skrattsalva och arm i arm vandrade de den vackra bygatan framåt.